

Sygn. akt VII U 182/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Zabrocka

Protokolant: st.sekr. sąd. Alina Bastuba

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2013 r. w Gdańsku

sprawy A. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania A. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 20 grudnia 2012 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. i przyznaje ubezpieczonemu A. B. prawo do emerytury od 1 stycznia 2013r.

/ na oryginale właściwy podpis/

Sygn. akt VII U 182/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 grudnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu A. B. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, przewidzianych przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 153 poz. 1227 ze zm.), dalej: ustawa. Pozwany wskazał, iż ubezpieczony nie rozwiązał stosunku pracy. Organ rentowy nie uwzględnił ubezpieczonemu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w okresie od dnia 01 listopada 1977 r. do dnia 31 sierpnia 1978 r., od dnia 01 stycznia 1984 r. do dnia 30 czerwca 1988 r., od dnia 01 lutego 1989 r. do dnia 30 maja 1990 r. oraz od dnia 01 lutego 1992 r. do dnia 01 kwietnia 1997 r. w ramach zatrudnienia w Stoczni (...) S.A. w G., bowiem dla pracowników dozoru inżyniersko-technicznego wymagania określone w wykazie A dział XIV pozycja 24 pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. nr 8 poz. 43), dalej: rozporządzenie, oznaczają konieczność stałego i w pełnym wymiarze czasu pracy przebywania w środowisku pracy, w którym zatrudnieni są pracownicy wykonujący pracę w warunkach szczególnych – zaś z pisma pracodawcy z dnia 07 listopada 2011 r. wynika, iż ubezpieczony wykonywał również prace administracyjno-biurowe (tom III k. 13 akt rentowych).

Odwołanie z dnia 08 stycznia 2013 r. od powyższej decyzji pozwanego organu rentowego wniósł ubezpieczony A. B., żądając ustalenia okresu pracy w warunkach szczególnych na podstawie przedstawionych dowodów i dokumentów oraz uznanie wszystkich spornych okresów za uwzględnione do stażu pracy w warunkach szczególnych. Wskazał, iż wykonywane przez niego w spornych okresach prace, w myśl zakładowego wykazu stanowisk pracy w szczególnych warunkach w Stoczni (...). Zarzucił on także spornej decyzji sprzeczność z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 nr 153 poz. 1227 ze zm.), dalej: ustawa. Wskazał, iż jego stanowisko znajduje potwierdzenie w szeregu dokumentów, przedłożonych do akt rentowych pozwanego – dodatkowo zaś pracodawca swoje stanowisko co do zaklasyfikowania spornych okresów zatrudnienia ubezpieczonego jako okresów pracy w warunkach szczególnych podtrzymał w odrębnym piśmie z 2011 r., przekazanym pozwanemu (k. 2-8 akt sprawy).

W odpowiedzi z dnia 25 stycznia 2013 r. na odwołanie ubezpieczonego pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji (k. 9-10 akt sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony A. B., urodzony dnia (...), z zawodu inżynier mechanik budownictwa okrętowego z wykształceniem wyższym technicznym, w dniu 14 grudnia 2012 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach. Ubezpieczony nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. Wymagany wiek 60 lat ubezpieczony ukończył w dniu 06 listopada 2011 r. Ubezpieczony pozostaje nadal w stosunku pracy, zatrudniony w Stoczni (...) S.A. w G. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierownika zespołu specjalistycznego Ds. (17).

okoliczności bezsporne, vide: wniosek ubezpieczonego o emeryturę – tom III k. 1-3 akt rentowych, zaświadczenie o zatrudnieniu z dnia 14 września 2011 r. – k. tom II k. 23 akt rentowych, zeznania ubezpieczonego na rozprawie – k. 34 akt sprawy

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił według stanu na dzień 01 stycznia 1999 r. staż sumaryczny 26 lat, 11 miesięcy i 29 dni, w tym 21 lat, 11 miesięcy i 14 dni okresów składkowych oraz 5 lat i 15 dni okresów nieskładkowych, jednakże nie udowodnił wymaganych 15 lat pracy w warunkach szczególnych – a jedynie 5 lat, 11 miesięcy i 27 dni.

Na skutek przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego uznać należało jednak, iż ubezpieczony łącznie udowodnił przeszło 17 lat pracy w warunkach szczególnych.

dowód: karta przebiegu zatrudnienia ubezpieczonego – tom III k. 12 akt rentowych

Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 20 grudnia 2012 r. pozwany organ rentowy odmówił ubezpieczonemu A. B. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, tj. wobec nie rozwiązania stosunku pracy oraz nie udowodnienia wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

dowód: decyzja pozwanego o odmowie prawa do emerytury z dnia 20 grudnia 2012 r. – tom III k. 13 akt rentowych

Nie była to pierwsza decyzja odmawiająca wnioskodawcy prawa do świadczenia emerytalnego – uprzednio decyzją z dnia 21 października 2011 r. pozwany organ rentowy również odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, tj. wobec braku osiągnięcia wieku emerytalnego 60 lat, nie rozwiązania stosunku pracy oraz nie udowodnienia wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. W związku z odwołaniem ubezpieczonego, tut. Sąd wyrokiem z dnia 05 stycznia 2012 r. w sprawie o sygn. akt VII U 3390/11 oddalił odwołanie ubezpieczonego, zaś na skutek apelacji wnioskodawcy Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 18 lipca 2012 r. o sygn. akt III AUa 282/12 oddalił apelację ubezpieczonego.

dowód: decyzja pozwanego o odmowie prawa do emerytury z dnia 21 października 2011 r. – tom II k. 36 akt rentowych, wyrok Sądu z dnia 05 stycznia 2012 r. w sprawie o sygn. akt VII U 3390 z uzasadnieniem – k. 40 i 43-44 akt sprawy VII U 3390/11, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18 lipca 2012 r. o sygn. akt III AUa 282/12 – k. 65 i 69-74 akt sprawy VII U 3390/11

W spornych okresach od dnia 01 listopada 1977 r. do dnia 31 sierpnia 1978 r., od dnia 01 stycznia 1984 r. do dnia 30 czerwca 1988 r., od dnia 01 lutego 1989 r. do dnia 30 maja 1990 r. oraz od dnia 01 lutego 1992 r. do dnia 01 kwietnia 1997 r. ubezpieczony A. B. był zatrudniony w Stoczni (...) S.A. w G. na stanowiskach odpowiednio: od dnia 01 listopada 1977 r. do dnia 31 sierpnia 1978 r. – kierownika oddziału prefabrykacji, od dnia 01 stycznia 1984 r. do dnia 30 czerwca 1988 r. – kierownika oddziału obsługi produkcji, od dnia 01 lutego 1989 r. do dnia 30 maja 1990 r. – kierownika oddziału prefabrykacji, od dnia 01 lutego 1992 r. do dnia 30 września 1994 r. – kierownika oddziału prefabrykacji, od dnia 01 października 1992 r. do dnia 31 stycznia 1995 r. – z-cy kierownika wydziału oraz od dnia 01 lutego 1995 r. do dnia 01 kwietnia 1997 r. – kierownika wydziału. W okresie tym stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał kontrolę międzyoperacyjną, kontrolę jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

Ubezpieczony przepracował w Stoczni (...) całe swoje życie zawodowe, od dnia 20 stycznia 1976 r. (po ukończeniu studiów wyższych na Politechnice Gdańskiej) i jest tam zatrudniony nadal na stanowisku kierownika zespołu specjalistycznego Ds. (17).

Prace Stoczni odbywają się w halach, na pochylniach, dokach, na statkach w budowie i statkach wyposażonych przy nabrzeżach – w takim właśnie środowisku pracy wykonywali swoje prace wszyscy pracownicy oddziałów i wydziałów, bez względu na stanowisko. W takich warunkach odbywał się także – sprawowany w spornych okresach przez ubezpieczonego – nadzór merytoryczny nad pracami pracowników, bowiem prace takie nie sposób jest nadzorować w sposób zdalny, z miejsca przy biurku w biurze. Każdorazowo miejsce pracy kierownika oddziału lub wydziału znajdowało się w takim miejscu Stoczni, w jakim odbywała się praca, biorąc pod uwagę zaawansowanie procesu budowy lub remontu danej jednostki.

Od dnia 01 listopada 1977 r. do dnia 31 sierpnia 1978 r. ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku kierownika oddziału prefabrykacji na wydziale montażu kadłubów K2. W tym miejscu odbywał się montaż i spawanie palnikami elektrycznymi i acetylenowotlenowymi blach oraz profili, które służyły do zespawania elementów wykorzystywanych do przestrzennych konstrukcji statku, jak również szlifowanie szlifówką pneumatyczną poszczególnych elementów metalowych oraz prostowanie termiczne (palnikiem gazowym podgrzewano element prostowany i chłodziło następnie wodą). W warunkach szczególnych pracowali tam spawacze, monterzy kadłubów, kowale (zajmowali się prostowaniem), rurarze okrętowi (montowali i rozprowadzali rury), monterzy wyposażenia kadłuba, suwnicowi i podsuwnicowi. Podstawowy nadzór nad w/w pracownikami sprawował mistrz, a następnie kierownik oddziału.

Praca wykonywana była w hali produkcyjnej. Na początku dnia ubezpieczony przekazywał pracę majstrom, zleconą im na dany dzień – wskazując bezpośrednie prace na hali. Dalej, odpowiadał za pilnowanie realizowania zleconych działań przez poszczególnych pracowników, których – podchodząc do nich w miejscu pracy na hali – kontrolował i nadzorował w zakresie prawidłowości wykonania zgodnie z technologią. Ubezpieczony również na bieżąco udzielał pracownikom wyjaśnień w przypadku niejasności. W tym oddziale podlegało mu ok. 150-200 pracowników. W ciągu dnia pracy odbywało się zdawanie techniczne poszczególnych elementów, w czym również brał on udział. W zakresie prac biurowych – wnioskodawca podpisywał dokumenty związane z bieżącą produkcją (wnioskowanie o pracochłonność, opracowanie technologii) – przy czym dokumentacja ta wiązała się ściśle z wykonywaną w zakładzie produkcją.

Analogiczna praca była wykonywana przez ubezpieczonego w okresach od dnia 01 stycznia 1984 r. do dnia 30 czerwca 1988 r. oraz od dnia 01 lutego 1989 r. do dnia 30 maja 1990 r. w ramach zatrudnienia na stanowisku kierownika oddziału obsługi produkcji wydziału K1. Takie same prace ubezpieczony wykonywał również w okresie od dnia 01

lutego 1992 r. do dnia 30 września 1994 r. na stanowisku kierownika oddziału prefabrykacji na wydziale montażu kadłubów K2.

W okresie od dnia 01 października 1994 r. do dnia 31 stycznia 1995 r. wnioskodawca piastował stanowisko zastępcy kierownika wydziału montażu kadłubów K2 w ramach którego funkcjonował oddział prefabrykacji, oddział pochylni (wykonywał prace na pochylni, poza halą – w warunkach szczególnych pracowali tam monterzy, spawacze, kowale, monterzy wyposażenia i malarze), oddział wyposażenia statków (w warunkach szczególnych pracowali tam monterzy wyposażenia i spawacze – częściowo na pochylni częściowo na hali), oddział malarski (w warunkach szczególnych pracowali tam malarze – konserwatorzy – pracując częściowo na pochylni, częściowo w komorach malarskich). Ubezpieczony posiadał swoje biuro w budynku hali. Rozdzielał pracę poszczególnym oddziałom w ich miejscach pracy, dozorował następnie wykonywanie tej pracy, odbierał także zdawane prace – zarówno na hali produkcyjnej, jak i na pochylni. Tutaj również nadzór w pierwszej kolejności sprawował mistrz, potem kierownik oddziału oraz zastępca kierownika wydziału (ubezpieczony) i kierownik wydziału. Wydział liczył łącznie ok. 2.000 osób. Jako zastępca kierownika wydziału wnioskodawca na bieżąco wyjaśniał także problemy technologiczne, koordynował prace poszczególnych oddziałów – bezpośrednio na danych stanowiskach roboczych. Dokonywał także odpraw wszystkich kierowników i mistrzów oddziałów – 1-2 razy w tygodniu. W zakresie prac administracyjno-biurowych ubezpieczony rozliczał finansowo poszczególne oddziały z kart pracy – co zajmowało mu 2 dni w wymiarze 1-1,5 godziny. Rozliczał również plan raz w miesiącu – co zajmowało mu 2 dni w wymiarze 1 godziny. Cała praca wnioskodawcy trwała zazwyczaj po ok. 2 godziny dłużej niż 8 godzin dziennie – zatem i tak więcej niż 8 godzin zajmowała mu praca na stanowiskach roboczych, nawet uwzględniając prace administracyjno-biurowe.

W okresie od dnia 01 lutego 1995 r. do dnia 01 kwietnia 1997 r. ubezpieczony był kierownikiem wydziału montażu kadłubów K2 – wykonując analogiczne prace, jak podczas zatrudnienia na stanowisku zastępcy kierownika tego wydziału, opisane powyżej. Dodatkowo był obciążony odpowiedzialnością materialną. Nadal sprawował nadzór nad produkcją na poszczególnych stanowiskach pracy, które to prace wykonywał przy pomocy zastępcy – dzieląc się nadzorem nad poszczególnymi pracownikami (ubezpieczony głównie nadzorował oddział pochylni oraz oddział prefabrykacji). Objęcie stanowiska kierowniczego stanowiło o poszerzeniu zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego w zakresie ilości podlegających mu jednostek organizacyjnych zakładu pracy oraz pracowników. Odpowiadał on także przed swoimi przełożonymi, którzy codziennie wizytowali poszczególne jednostki organizacyjne.

W strukturze zakładu pracy funkcjonowały odrębne służby administracyjne na poszczególnych szczeblach komórek – sekretariaty oraz planiści, istniało stanowisko kierownika administracyjnego, który nadzorował prace strictly administracyjne oraz prace pracowników tych służb.

Pracownicy Stoczni, zatrudnieni na stanowiskach kierowników oraz zastępców kierowników oddziałów i wydziałów przechodzili na emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

dowód: świadectwo pracy z dnia 01 kwietnia 1997 r. – tom I k. 7 akt rentowych, świadectwo pracy z dnia 31 stycznia 2000 r. – tom II k. 17 akt rentowych, świadectwo pracy z dnia 31 lipca 2000 r. – tom II k. 21 akt rentowych, świadectwo pracy z dnia 30 kwietnia 2000 r. – tom II k. 19 akt rentowych, zaświadczenie o zatrudnieniu z dnia 14 września 2000 r. – tom II k. 23 akt rentowych, świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 08 lutego 2011 r. – tom II k. 7 akt rentowych, zaświadczenie o zatrudnieniu z dnia 22 lipca 2011 r. – tom II k. 10 akt rentowych, pismo wyjaśniające pracodawcy z dnia 07 listopada 2011 r. – tom II k. 38 akt rentowych, zarządzenie nr 7/91 Dyrektora Generalnego Stoczni (...) z dnia 19 lutego 1991 r. z zakładowym wykazem stanowisk – tom II k. 40-44 akt rentowych, akta osobowe – koperta na k. 18 akt sprawy, zeznania ubezpieczonego – k. 34-37 i 55 akt sprawy, zeznania świadków R. L. i J. W.- k. 52-54 akt sprawy, świadectwo pracy oraz zaświadczenie o zatrudnieniu świadka J. W.– k. 49-51 akt sprawy

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy, aktach rentowych pozwanego organu oraz aktach osobowych ubezpieczonego ze spornego okresu, których prawdziwość

i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania świadków R. L. i J. W., bowiem jako osoby obce, nie zainteresowane wynikiem postępowania, a jednocześnie zatrudnione w spornym okresie w tym samym zakładzie pracy, w ocenie Sądu zasługuje na walor wiarygodności, tym bardziej, że jego zeznania razem z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym wyjaśnieniami wnioskodawcy, tworzą zwartą i logiczną całość.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie skarżącego A. B. jest zasadne i z tego tytułu zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, iż stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury **dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r.** zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 nr 153 poz. 1227 ze zm.), dalej: ustawa, zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat dla mężczyzn, 60 lat dla kobiet,

2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,

3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Podkreślenia wymaga, iż art. 184 ust 2 powyższej ustawy zmieniony został przez art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 r. nr 637) z dniem 01 stycznia 2013r., co skutkuje tym iż od 01 stycznia 2013 r. celem uzyskania uprawnienia do emerytury w warunkach szczególnych nie ma konieczności spełniania przez ubezpieczonych przesłanki rozwiązania stosunku pracy.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia w dziale XIV (Prace różne) pozycją 24 wskazano kontrolę

międzyoperacyjną, kontrolę jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

Wskazać również należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (**§ 2 ust. 2**).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony w dniu 06 listopada 2011 r. osiągnął 60 rok życia, na dzień złożenia wniosku udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Niewątpliwie ubezpieczony nadal pozostaje w stosunku pracy (zaświadczenie o zatrudnieniu z dnia 14 września 2011 r. – tom II k. 23 akt rentowych, zeznania ubezpieczonego na rozprawie – k. 34 akt sprawy).

Przedmiotem sporu pozostawało ustalenie, czy za zatrudnienie w szczególnych warunkach przy kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozorze inżynieryjno-technicznym na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie uznać można było sporne okresy zatrudnienia ubezpieczonego w Stoczni (...) S.A. w G. we wskazanych wyżej okresach oraz na opisanych tam stanowiskach – wobec zarzutów pozwanego, iż dla pracowników dozoru inżynieryjno-technicznego wymagania określone w wykazie A dział XIV pozycja 24 pozycji rozporządzenia istnieje konieczność stałego i w pełnym wymiarze czasu pracy przebywania w środowisku pracy, w którym zatrudnieni są pracownicy wykonujący pracę w warunkach szczególnych – zaś z pisma pracodawcy z dnia 07 listopada 2011 r. wynika, iż ubezpieczony wykonywał również prace administracyjno-biurowe.

W ocenie Sądu Okręgowego, fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w spornych okresach znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym (świadectwa pracy, świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, akta osobowe, pismo wyjaśniające pracodawcy z dnia 07 listopada 2011 r.). Niewątpliwie został on potwierdzony zeznaniami świadków – współpracowników ubezpieczonego ze spornego okresu zatrudnienia – którzy wskazywali, iż wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał w warunkach szczególnych prace przy kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozorze inżynieryjno-technicznym na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Ubezpieczony nadzorował bowiem, wykonujących pracę w warunkach szczególnych, spawaczy, monterów kadłubów, kowali, rurarzy okrętowych, monterów wyposażenia kadłuba, suwnicowych, podsuwnicowych, oczyszczaczy, ustawiaczy i traserów.

Sąd uwzględnił w całości zeznania świadka R. L., biorąc pod uwagę fakt, iż – jak podawał, i co udokumentował okazanymi świadectwami pracy – obejmował w 1978 r. po ubezpieczonym stanowisko kierownika oddziału prefabrykacji. Posiadał zatem zarówno teoretyczną, jak i praktyczną wiedzę o zakresie obowiązków pracownika zatrudnionego na tym stanowisku, a jednocześnie miał sposobność (uprzednio jako mistrz produkcji na tym samym oddziale) obserwować samego wnioskodawcę przy jego pracy kierownika oddziału. Wyjaśniał on, iż praca ubezpieczonego sprowadzała się do dokonania rano kontroli stanowisk pracy, bieżącego nadzoru nad procesem

technologicznym przez cały czas pracy, wyjaśnianiem dokumentacji projektowej oraz ewentualnych sporów, koordynowaniem pracy. Nie budziło wątpliwości świadka, które to stanowisko Sąd Okręgowy podziela w całej rozciągłości, iż tak skonstruowany zakres obowiązków wymagał niewątpliwie stałej obecności osoby nadzorującej na hali produkcyjnej (oraz na pochylniach) bezpośrednio przy stanowiskach roboczych, i nie było możliwe realizowanie takich obowiązków w biurze lub kantorku, jaki posiadał ubezpieczony, kolokwialnie określając (zarówno on, jak i obydwój świadkowie) zdalny nadzór jako pracę „zza biurka”. Świadek L. stwierdził jednoznacznie, iż poszczególne obowiązki ubezpieczonego oznaczały pracę w zakresie dozoru technicznego oraz nadzoru nad procesem pracy podległych mu pracowników bezpośrednio w miejscu wykonywania tej pracy – co w sposób oczywisty uniemożliwia, wbrew twierdzeniom pozwanego, zakwalifikowanie prac wnioskodawcy w spornych okresach do kategorii prac administracyjnych. Dalszy awans ubezpieczonego, odpowiednio na stanowiska zastępcy kierownika wydziału oraz ostatecznie kierownika wydziału nie oznaczał zmiany rodzaju i specyfiki pracy, a jedynie poszerzenie zakresu jego odpowiedzialności o kolejne oddziały i jednostki zakładu pracy oraz wykonujących w ich ramach pracę pracowników, których obejmował swoim nadzorem. Istotne znaczenie ma tutaj także – zbieżnie i w sposób dokładnie taki sam opisanie zarówno przez wnioskodawcę, jak i obydwu świadków – hierarchii nadzoru nad pracami pracowników w Stoczni: najpierw przez mistrza produkcji, dalej kierownika oddziału, zastępcę kierownika wydziału oraz kierownika wydziału (ubezpieczony, co warto nadmienić, w toku zatrudnienia u pracodawcy, także poza spornymi okresami, pracował na każdym z w/w stanowisk). Wynikało to, biorąc pod uwagę rodzaj, charakter pracy oraz ilość pracowników, ze złożonego i rozłożonego na poszczególnych przełożonych różnego szczebla nadzoru nad pracami technologicznymi i zagrożeniami dla pracowników, wynikającymi z tejże pracy (praca wykonywana w halach, pochylniach, dokach, na statkach w budowie oraz statkach wyposażanych przy nabrzeżach).

Godzi się podkreślić w ocenie Sądu Okręgowego, iż zarówno świadek L. (okazywał świadectwa pracy na rozprawie), jak i świadek W. (przedłożył kopię świadectwa pracy – k. 49-50 akt sprawy) w zakresie prac wykonywanych na rzecz Stoczni (...) S.A. poszczególne okresy zatrudnienia mieli zaliczone do stażu pracy w warunkach szczególnych zgodnie z tymi dokumentami, nadto świadkowi L., jak wskazał, pozwany organ rentowy uwzględni okresy zatrudnienia na identycznych stanowiskach jak ubezpieczony do stażu pracy wymaganego do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych (praca została zaliczona zgodnie z rozporządzeniem – wykaz A dział XIV pozycja 24).

Również świadek J. W. potwierdził okoliczności opisywane przez wnioskodawcę oraz świadka L., podkreślając, iż wnioskodawca ponosił odpowiedzialność za terminową, jakościowo poprawną oraz bezpieczną pracę i wykonywanie zadań przez poszczególnych podlegających mu pracowników. Podał on również, iż także ubezpieczony był wizytowany przez swoich przełożonych – w ramach nadzoru pojawiali się oni w poszczególnych miejscach wykonywania pracy, zaś ubezpieczony przekazywał im informacje na temat procesu produkcji, zaawansowania poszczególnych robót, bazując na spostrzeżeniach własnych oraz raportach poszczególnych mistrzów. Także ten świadek wskazywał, iż w zakładzie pracy funkcjonowały osobne służby administracyjne na poszczególnych oddziałach i wydziałach, zajmujące się pracą ściśle administracyjną – do której niewątpliwie nie można zaliczyć prac administracyjnych wykonywanych przez ubezpieczonego, jako ściśle powiązanych i wynikających ze sprawowanego nadzoru i kontroli.

Zgodnie z ugruntowanym poglądem judykatury, czynności ogólnie pojętego nadzoru lub kontroli w procesie produkcji wykonywanej w wydziałach i oddziałach, w których zatrudnieni są pracownicy wykonujący pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, objęte poz. 24 działu XIV wykazu A rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), to te czynności, które wykonywane są w warunkach bezpośrednio narażających na szkodliwe dla zdrowia czynniki, a więc polegające na bezpośrednim nadzorze i bezpośredniej kontroli procesu pracy na stanowiskach pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Jeśli zatem czynności te wykonywane są w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na stanowisku pracy związanym z kontrolą międzyoperacyjną, kontrolą jakości produkcji i usług oraz dozorem inżynieryjno-technicznym, to okres wykonywania tej pracy jest okresem pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 sierpnia 2012 r., III AUa 366/12). Jeśli czynności

ogólnie pojętej kontroli oraz dozoru inżynieryjno-technicznego wykonywane są stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na stanowisku pracy związanym z określoną w pkt 24 działu XIV wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) kontrolą lub dozorem inżynieryjno-technicznym, to okres wykonywania tej pracy jest okresem pracy uzasadniającym prawo do świadczeń na zasadach przewidzianych w rozporządzeniu, niezależnie od tego ile czasu pracownik poświęca na bezpośredni dozór pracowników, a ile na inne czynności ściśle związane ze sprawowanym dozorem i stanowiące jego integralną część, takie jak sporządzanie związanej z nim dokumentacji. Jednakże czym innym jest wykonywanie czynności administracyjno-biurowych ściśle związanych ze sprawowaniem dozoru inżynieryjno-technicznego, a czym innym wykonywanie w ramach zakresu obowiązków również innych czynności, niemających związku z wykonywaniem bezpośredniego dozoru nad procesem produkcji. Wykonywanie takich czynności w ramach zakresu obowiązków na danym stanowisku pracy uniemożliwia sprawowanie dozoru stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a w konsekwencji wyłącza zaliczenie takiego okresu zatrudnienia do pracy w szczególnych warunkach (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 22 sierpnia 2012 r., III AUa 374/12).

Niewątpliwie wskazać należy, iż postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie wykazało, że takim właśnie, o jakim mowa w cytowanych wyżej orzeczeniach, bezpośrednim nadzorem i kontrolą w spornym okresie zajmował się ubezpieczony w zakresie szerokiego spektrum prac wykonywanych na poszczególnych oddziałach w ramach wydziałów K1 i K2 Stoczni (...) przez poszczególnych podlegających mu pracowników. Ubezpieczony nadzorował bowiem, wykonujących pracę w warunkach szczególnych, spawaczy, monterów kadłubów, kowali, rurarzy okrętowych, monterów wyposażenia kadłuba, suwnicowych, podsuwnicowych, oczyszczaczy, ustawiaczy i traserów. Już w swoim odwołaniu ubezpieczony podnosił, iż zakres wykonywanych przez niego prac mieścił się w ramach zakładowego wykazu stanowisk i funkcji (k. 22-25 akt sprawy), wprowadzonych w zakładzie pracy zarządzeniem nr 7/91 Dyrektora Generalnego z dnia 19 lutego 1991 r. (k. 21 akt sprawy) – z wykazu bowiem wynika, iż praca wykonywana na każdym z zakwestionowanych stanowisk w poszczególnych spornych okresach pracy jest tożsama z pracami wskazanymi zarówno w rozporządzeniu, jak i zarządzeniu nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MG. z 1985 r. nr 1 poz. 1) wskazanym w treści świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 08 lutego 2011 r.

W tym miejscu godzi się wskazać, iż zarządzenia resortowe (w tym wskazywane powyżej) nie stanowią źródeł powszechnie obowiązującego prawa, i stanowią jedynie pomocnicze akty prawa niższego rzędu oraz dokumenty dotyczące jedynie konkretnych zakładów pracy, do których odwoływali się poszczególni pracodawcy, wskazując w dokumentacji pracowniczej (świadectwach wykonywania pracy w warunkach szczególnych) na rodzaje wykonywanej przez pracowników pracy. Kluczowym i podstawowym dokumentem w tym zakresie pozostaje cytowane powyżej rozporządzenie. Wypowiedział się bowiem w powyższym zakresie Sąd Najwyższy, wskazując, iż źródłem prawa do emerytury za pracę w szczególnych warunkach jest ustawa z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS i rozporządzenie z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Nie jest nim natomiast zarządzenie resortowe, jako że nie stanowi źródła prawa (art. 87 Konstytucji). Wykazy resortowe wydane na podstawie § 1 ust. 2 i 3 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mają charakter informacyjny, techniczno - porządkujący, uściślający oraz mogą mieć znaczenie w sferze dowodowej, stanowiąc podstawę domniemania faktycznego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2012 r., I UK 403/11). Na marginesie jedynie Sąd Okręgowy pragnie przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego, który wskazał, iż co prawda, wykazy resortowe mają charakter jedynie informacyjny, techniczno-porządkujący i uściślający, jednakże z faktu, że właściwy minister, kierownik urzędu centralnego lub centralny związek spółdzielczy w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalił w podległych i nadzorowanych zakładach pracy, że dane stanowisko pracy jest stanowiskiem pracy w szczególnych warunkach, może płynąć domniemanie faktyczne (art. 231 k.p.c.), że praca na tym stanowisku w istocie wykonywana była w takich warunkach i odwrotnie, brak konkretnego stanowiska pracy w takim wykazie może - w kontekście całokształtu ustaleń

faktycznych - stanowiąc negatywną przesłankę dowodową (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2010 r., II UK 218/09; podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2011 r., I UK 164/11).

Odrębnym zagadnieniem pozostaje kwestia zakwalifikowania innych niż opisane powyżej czynności wykonywanych przez ubezpieczonego – czynności administracyjno-biurowych – w zakresie tego, czy uznać je należało za ściśle związane ze sprawowaniem dozoru inżynieryjno-technicznego.

Judykatura stoi na stanowisku, iż jeżeli czynności ogólnie pojętej kontroli oraz dozoru inżynieryjno-technicznego wykonywane są stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na stanowisku pracy związanym z określoną w pkt 24 działu XIV wykazu A rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) kontrolą lub dozorem inżynieryjno-technicznym, to okres wykonywania tej pracy jest okresem pracy uzasadniającym prawo do świadczeń na zasadach przewidzianych w rozporządzeniu, niezależnie od tego ile czasu pracownik poświęca na bezpośredni dozór pracowników, a ile na inne czynności ściśle związane ze sprawowanym dozorem i stanowiące jego integralną część, takie jak sporządzanie związanej z nim dokumentacji. Czym innym jest wykonywanie czynności administracyjno-biurowych ściśle związanych ze sprawowaniem dozoru inżynieryjno-technicznego, a czym innym wykonywanie w ramach zakresu obowiązków również innych czynności, niemających związku z wykonywaniem bezpośredniego dozoru nad procesem produkcji. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2011 r., I UK 164/11). Sąd ten zwrócił również uwagę, iż pomimo wykonywania pewnych czynności w warunkach nienarażających bezpośrednio na szkodliwe dla zdrowia czynniki, można uznać, że dana osoba wykonuje pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, jeżeli są to czynności ściśle związane ze sprawowanym dozorem i stanowiące jego immanentną cechę (poz. 24 działu XIV wykazu A załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43, ze zm.)). (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2012 r., I UK 189/11).

W zakresie prac administracyjno-biurowych ubezpieczony, jak wskazywał, rozliczał finansowo poszczególne oddziały z kart pracy – co zajmowało mu 2 dni w wymiarze 1-1,5 godziny. Rozliczał również plan raz w miesiącu – co zajmowało mu 2 dni w wymiarze 1 godziny. Codziennie podpisywał również pracownikom wnioski urlopowe – co zajmowało dosłownie minuty. Wnioskodawca podpisywał również dokumenty związane z bieżącą produkcją (wnioskowanie o pracochłonność, opracowanie technologii) – przy czym dokumentacja ta wiązała się ściśle z wykonywaną w zakładzie produkcją. Cała praca wnioskodawcy trwała zazwyczaj po ok. 2 godziny dłużej niż 8 godzin dziennie – zatem i tak więcej niż 8 godzin zajmowała mu praca na stanowiskach roboczych, nawet uwzględniając prace administracyjno-biurowe. Jak wskazuje cytowana powyżej judykatura, w takiej sytuacji bez znaczenia pozostaje proporcja, ile czasu pracownik poświęca na bezpośredni dozór pracowników, a ile na inne czynności ściśle związane ze sprawowanym dozorem i stanowiące jego integralną część, takie jak sporządzanie związanej z nim dokumentacji. Nawet bowiem gdyby przyjąć, iż część tych prac administracyjno-biurowych ubezpieczony wykonywał w biurze (posiadał bowiem na hali kantorek), w tym danym momencie bez narażenia się bezpośrednio na szkodliwe dla zdrowia czynniki, wykonywał on nadal stale i w pełnym wymiarze czasu pracy swoją pracę, ponieważ były to czynności ściśle związane ze sprawowanym dozorem i stanowiące jego immanentną cechę.

Także pracodawca ubezpieczonego – Stocznia (...) S.A. – w piśmie z dnia 07 listopada 2011 r. (tom II k. 38 akt rentowych) wskazał, iż ubezpieczony organizował oraz sprawował nadzór i kontrolę w pełnym wymiarze czasu pracy nad stanowiskami w hali produkcyjnej, zaś praca administracyjno-biurowa należała jedynie do zadań dodatkowych (co potwierdzili zeznaniami świadkowie, wskazując na odrębne służby w zakładzie pracy, zajmujące się jedynie pracą administracyjną). Pracodawca podkreślił również, iż wnioskodawca wykonywał pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w środowisku pracy, w którym zatrudnieni byli pracownicy wykonujący pracę w szczególnych warunkach – wnosząc wprost o uwzględnienie tych okresów i zaliczenie ich do stażu pracy w warunkach szczególnych.

Tym samym w ocenie Sądu spełniona została przesłanka nadzorowania przez ubezpieczonego innych prac wykonywanych w warunkach szczególnych, o których jest mowa w wykazie, o której także jednoznacznie wypowiada się orzecznictwo, wskazując, iż jeżeli chodzi o pracę wymienioną w pkt 24, działu XIV, wykazu A do rozporządzenia

z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43).

Zagadnieniem wymagającym odrębnego omówienia jest kwestia zarzutu pozwanego dotyczącego nie rozwiązania przez ubezpieczonego stosunku pracy.

Niewątpliwie wymóg dokonania rozwiązania stosunku pracy przez ubezpieczonego, ubiegającego się o świadczenie w postaci emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych, istniał w dacie wydania zaskarżonej decyzji (20 grudnia 2012 r.), kiedy obowiązywał przepis art. 184 ust. 2 ustawy w brzmieniu: „Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem”. Jednocześnie podkreślić należy, iż treść powyższej regulacji na mocy ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 r. poz. 637) uległa zmianie z dniem 01 stycznia 2013 r. poprzez usunięcie podkreślonej ostatniej części przepisu. Tym samym z dniem 01 stycznia 2013 r. dla ubiegających się o emeryturę z tytułu pracy w warunkach szczególnych odpadł wymóg rozwiązania stosunku pracy. Powyższe zaś, w przedmiotowej sprawie, w związku z faktem nie rozwiązania stosunku pracy przez ubezpieczonego (co potwierdził na rozprawie – k. 34 akt sprawy), skutkuje przesunięciem w myśl art. 129 ust. 1 ustawy daty przyznania mu wnioskowanego świadczenia emerytalnego – zamiast od daty złożenia wniosku (14 grudnia 2012 r., jako że spełnił wówczas pozostałe przesłanki) do dnia 01 stycznia 2013 r., kiedy rozwiązanie stosunku pracy nie jest już wymagane i konieczne.

Niewątpliwie jest bowiem, jak wskazuje judykatura, iż odstępstwo od zasady badania legalności decyzji na dzień jej wydania jest szczególnie uzasadnione w przypadku oceny prawa do świadczenia uzależnionego między innymi od warunku rozwiązania stosunku pracy. Jeśli powyższe wymaganie zostanie spełnione po wydaniu decyzji - w trakcie postępowania odwoławczego przed sądem - nie ma przeszkód, aby sąd, stwierdziwszy spełnienie pozostałych przesłanek tego prawa, przyznał świadczenie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 stycznia 2013 r., III AUa 2334/12). Odstępstwo od zasady badania legalności decyzji na dzień jej wydania jest szczególnie uzasadnione w przypadku oceny prawa do świadczenia uzależnionego między innymi od warunku rozwiązania stosunku pracy, np. na podstawie (...) art. 184 u.e.r.f.u.s. Jeśli powyższe wymaganie zostanie spełnione po wydaniu decyzji - w trakcie postępowania odwoławczego przed sądem - nie ma przeszkód, aby sąd, stwierdziwszy spełnienie pozostałych przesłanek tego prawa, przyznał świadczenie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 8 stycznia 2013 r., III AUa 1262/12).

W ocenie Sądu, wobec udowodnienia wykonywania stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych, ubezpieczony A. B. spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku, ponieważ osiągnął 60 rok życia, na dzień złożenia wniosku udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, a także spełnił przesłankę udokumentowania stażu co najmniej 15 lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. W zakresie zaś pozostawania w stosunku pracy okoliczność pozostawała bez znaczenia dla sprawy w związku ze znowelizowanym, opisanym powyżej, brzmieniem art. 184 ust. 2 ustawy, wchodzącym w życie z dniem 01 stycznia 2013 r.

W konkluzji z wyżej przytoczonych względów Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 20 grudnia 2012 r. i przyznał ubezpieczonemu A. B. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 01 stycznia 2013 r. (tj. od wejścia w życie znowelizowanego przepisu art. 184 ust. 2 ustawy, uchylającego obowiązek rozwiązania stosunku pracy przez osobę ubiegającą się o świadczenie emerytalne). Sąd Okręgowy wziął pod uwagę fakt, iż wniosek o emeryturę ubezpieczony złożył w dniu 14 grudnia 2012 r. oraz dyspozycję art. 129 ust. 1 cyt. ustawy, zgodnie z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca w którym zgłoszono wniosek.

SSO Elżbieta Zabrocka